

526.

Кога излеговѣтъ отъ куки.

’Си свато’и на коня явнале,
Млатъ зеташинъ на коня не явналъ,
Тукъ си учитъ ’убава невѣста:
„А не’ѣсто, кisko босилько’а!
Кога мѣ дома ке пойдиме,
Ке излезить моя стара майка,
Ке излезить со крондилъ ракіа,
Ке ти да’ить со чаша викіа,
Ти да ми ѣ чаша не потземвишь;
Да ѣ да’ишь брату Костадину.
А не’ѣста умна и разумна,
Кога пойде въ него’и дворе’и,
Ѣ пречека него’а—та майка,
Ѣ изваде со крондилъ ракіа,
Ѣ подаде со чаша викіа.
Ѣ позела ’уба’а не’ѣста;
А не’ѣста умна и разумна,
Не ѣ испи, ни чаша Ѣ даде,
Тук’ Ѣ тури на земя суро’а.

527.

Кога да ходатъ въ църковъ на венчаніе.

Змѣхъ прелеталъ преку църно море,
А потъ криля змѣхъ що ми носеше?
Ми носеше ’уба’а девойка.
Ми одеде тіе що одеде,
Колку пошле во гора зелена
Негде Ѣ сѣ студна вода спило;
И говоритъ ’уба’а девойка:
„Айти тебе змеѣ горянине!
Менѣ ми сѣ студна вода піеть.“
И Ѣ велить змѣ’а горянина:
„А егиди ’уба’а девойко!
Айде слези долу потъ планинче,
Тамо иматъ два студни кладенци,
Край кладенци триста Яничари;